

Sygn. akt III PK 28/15

POSTANOWIENIE

Dnia 16 czerwca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Romualda Spyt

w sprawie z powództwa A. K.

przeciwko D. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w K.

o wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych, ryczałt za noclegi,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 16 czerwca 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu
Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gorzowie Wielkopolskim
z dnia 21 października 2014 r., sygn. akt VI Pa 93/13,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Pozwana D. Sp. z o.o. wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu
Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 21 października 2014 r.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła naruszenie prawa materialnego: 1) § 9
ust. 2 Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej w sprawie wysokości
oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu
w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży
służbowej poza granicami kraju z dnia 19 grudnia 2002 r. (Dz.U. Nr 236,
poz. 1991), dalej jako „Rozporządzenie”, w związku z art. 77⁵ § 1, 2 i 5 k.p. w
związku z art. 21a ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o czasie pracy kierowców
(jednolity tekst: Dz.U. z 2012 r., poz. 1155 ze zm.), przez jego zastosowanie i
uznanie, że powodowi należy się „rekompensata w wysokości wynikającej z

przepisów ogólnie obowiązujących” z uwagi na niezapewnienie kierowcy bezpłatnego noclegu, podczas gdy powyższa norma prawna nie ma zastosowania do okresu sprzed dnia 3 kwietnia 2010 r. (data wejścia w życie nowelizacji ustawy o czasie pracy kierowców), a rekompensata z tytułu podróży odbywanej przez Powoda została określona w jego umowie o pracę (§ 5); 2) § 9 ust. 4 Rozporządzenia w związku z art. 77⁵ § 1, 2 i 5 k.p., przez jego niezastosowanie w sytuacji, gdyby Sąd Najwyższy przyjął, że powód odbywał w spornym okresie podróże służbowe; 3) art. 358 § 2 k.c. w związku z § 13 ust. 3 Rozporządzenia, przez jego niezastosowanie i uznanie, że pozwany winien zapłacić należności z tytułu ryczałtów za noclegi pracownika w czasie podróży służbowej w walucie polskiej przy zastosowaniu kursu średniego ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski najprawdopodobniej z dnia 2 marca 2011 r. lub z poszczególnych dni, za które w ocenie Sądu Okręgowego powodowi należą się te ryczałty; 4) art. 481 § 1 k.c. w związku z § 13 ust. 3 Rozporządzenia, przez jego niezastosowanie i uznanie, że pozwana powinna zapłacić odsetki od kwot zasądzonych w pkt I wyroku Sądu Okręgowego od 11 dnia miesiąca, zamiast od 15 dnia, po każdorazowym zakończeniu podróży przez powoda; 5) art. 135 k.p. i art. 65 k.c. w związku z art. 300 k.p., przez jego niezastosowanie do stosunku prawnego łączącego strony na podstawie umowy o pracę z dnia 17 grudnia 2007 r. i błędne uznanie, iż powoda nie obowiązywał równoważny system czasu pracy, podczas gdy prawidłowa wykładnia oświadczeń woli stron zawartych w wyżej wymienionej umowie o pracę, dokonana z uwzględnieniem zarówno okoliczności, w których oświadczenia zostały złożone, jak też zasad współżycia społecznego oraz ustalonych zwyczajów, a nadto zgodnego zamiaru stron i celu umowy, wskazuje, iż taki system czasu pracy obowiązywał powoda od początku jego zatrudnienia; 6) art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, polegające na złamaniu konstytucyjnej zasady zaufania do państwa i prawa przez uznanie, że powodowi należna jest rekompensata w wysokości wynikającej z przepisów ogólnie obowiązujących z uwagi na niezapewnienie kierowcy bezpłatnego noclegu, w obliczu istnienia niejednolitej wykładni przyjmowanej przez sądy w procesie stosowania § 9 Rozporządzenia, wydanego na podstawie art. 77⁵ § 2 k.p.; 7) art. 8 ust. 8 rozporządzenia (WE) nr 561/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie

harmonizacji niektórych przepisów socjalnych odnoszących się do transportu drogowego oraz zmieniające rozporządzenie Rady (EWG) nr 3821/85 i (WE) 2135/986, jak również uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 3820/85 (tekst mający znaczenie dla EOG) (Dz.U.UE z dnia 11 kwietnia 2006 r.), zwane dalej „Rozporządzeniem harmonizacyjnym”, przez jego niezastosowanie i nieuwzględnienie przy analizie obowiązujących w Polsce przepisów i tym samym niedokonanie „prounijnej” wykładni przepisów prawa; 8) art. 8 ust. 7 Umowy europejskiej dotyczącej pracy załóg pojazdów wykonujących międzynarodowe przewozy drogowe (AETR), sporządzonej w Genewie dnia 1 lipca 1970 r., przez jego niezastosowanie; 9) art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o czasie pracy kierowców, przez jego niezastosowanie; 10) art. 65 k.c. w związku z art. 300 k.p., przez zignorowanie zgodnego zamiaru stron co do sposobu ustalenia kosztów podróży; 11) art. 8 k.p., przez jego niezastosowanie.

Skarżąca zarzuciła także naruszenie przepisów postępowania, mogące mieć istotny wpływ na wynik sprawy: 1) art. 316 k.p.c. w związku z art. 87 ust. 1 Konstytucji RP w związku z art. 391 § 1 k.p.c., polegające na oparciu wyroku przez Sąd drugiej instancji na poglądzie Sądu Najwyższego wyrażonym w uchwale z dnia 12 czerwca 2014 r. (II PZP 1/14), a nie na przepisach powszechnie obowiązującego prawa; 2) art. 316 k.p.c. w związku z art. 4 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o czasie pracy kierowców sprzed nowelizacji w 2010 r. w związku z art. 300 k.p. w związku z art. 3 k.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c., przez jego niezastosowanie oraz art. 316 k.p.c. w związku z art. 2 pkt 7 oraz art. 21a ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o czasie pracy kierowców po wyżej wymienionej nowelizacji, w związku z art. 391 § 1 k.p.c., przez jego zastosowanie, pomimo że spór pomiędzy stronami dotyczył stanu faktycznego i prawnego sprzed nowelizacji ustawy o czasie pracy kierowców, a ustawa wówczas nie regulowała instytucji podróży służbowej, wobec czego Sąd Okręgowy podczas wyrokowania naruszył podstawową zasadę porządku prawnego *lex retro non agit*; 3) art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c., przez sporządzenie uzasadnienia wyroku Sądu drugiej instancji w sposób uniemożliwiający dokonanie oceny toku wyводу, który doprowadził do wydania orzeczenia, albowiem Sąd drugiej instancji nie wskazał przepisów prawnych, na których oparł swoje rozstrzygnięcie, a jedynie lakonicznie

powołał się na „powszechnie obowiązujące przepisy”, uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 12 czerwca 2014 r. oraz opinię biegłego, ponadto uzasadnienie zawiera w sobie wzajemnie sprzeczne twierdzenia (dotyczące podstawy rekompensaty) a jednocześnie nie zawiera dostatecznego wyjaśnienia podstawy faktycznej m.in. dotyczącego okoliczności uznania przez Sąd drugiej instancji, iż powód „ponosił zwiększone koszty związane z regularnymi przejazdami w transporcie międzynarodowym, które powinny być zrekompensowane (...)”, podczas gdy w toku procesu nie przedłożono żadnych dowodów na powyższą okoliczność; 4) art. 382 k.p.c. w związku z art. 233 § 1 k.p.c. oraz art. 316 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c., przez ich błędną wykładnię i uznanie, że Sąd Okręgowy jest związany opinią biegłego, wobec czego zasądził na rzecz powoda kwotę 18.938,10 zł wynikającą w części wprost z opinii biegłego, przyjętej bezkrytycznie przez ten Sąd, z pominięciem zasady określania wartości waluty obcej ustanowionej w art. 358 § 2 k.c., a także przez zasądzenie kwoty 18.938,10 zł, na którą składają się poszczególne należności, których wysokość nie wynika ani z żądania pozwu, ani z opinii biegłego, ani z uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego; 5) art. 378 § 1 k.p.c. w związku z art. 380 k.p.c., przez rozpoznanie sprawy poza granicami apelacji, albowiem Sąd Okręgowy wskazał na „słuszność zarzutu oparcia wyroku na błędnej opinii biegłego” i w ocenie tego Sądu zarzut powoda podniesiony w trybie art. 162 k.p.c. „był zasadny”, podczas gdy zarzuty apelacji powoda nie odnoszą się w ogóle do sporządzonej opinii przez biegłego Z. T. i nie zgłoszono wniosku w trybie art. 380 k.p.c. o rozpoznanie postanowienia Sądu Rejonowego, wobec którego powód zgłosił zarzut na podstawie art. 162 k.p.c.

Skarżący wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, ponieważ „skarga jest oczywiście uzasadniona ze względu na kwalifikowane, ewidentne, oczywiste i elementarne naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. przez Sąd drugiej instancji a także ze względu na rażące uchybienia zasadniczych (powyżej wskazanych) przepisów prawa materialnego oraz przepisów postępowania cywilnego, co uzasadnia jej przyjęcie do rozpoznania”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). Zgodnie z art. 398⁴ § 2 k.p.c., określającym wymogi formalne skargi kasacyjnej, skarga kasacyjna powinna zawierać wniosek o przyjęcie do rozpoznania i jego uzasadnienie. Zatem wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym wcześniej art. 398⁹ § 1 k.p.c., a jego uzasadnienie winno zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Skarga kasacyjna nie jest bowiem (kolejnym) środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, z uwagi na przeważający w jej charakterze element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia.

Odnosząc się do podnoszonej przez skarżącego oczywistej zasadności skargi, trzeba przypomnieć, że w świetle utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego przesłanka ta wynika zwykle z oczywistego, widocznego *prima facie* naruszenia przepisów prawa polegającego na sprzeczności wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji. Nie chodzi zatem o takie naruszenie prawa, które może stanowić podstawę skargi w rozumieniu art. 398⁴ k.p.c., lecz o naruszenie kwalifikowane (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107, z dnia 25 lutego 2008 r., I UK 339/07, LEX nr 453109, z dnia 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, OSNAPiUS 2002 nr 20, poz. 494, z dnia 17 października 2001 r., I PKN 157/01, OSNP 2003 nr 18, poz. 437, z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004 nr 6, poz. 100, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616).

Skarżący musi zatem we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazać, po pierwsze, które przepisy prawa zostały w sposób „oczywisty” naruszone, po drugie, przedstawić wywód potwierdzający kwalifikowaną postać tego naruszenia. Sąd Najwyższy, jako sąd kasacyjny, nie jest sądem powszechnym zwykłej, trzeciej instancji, zaś skarga kasacyjna (podobnie jak uprzednio kasacja) nie jest środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, a to z uwagi na przeważający w charakterze skargi kasacyjnej element interesu publicznego. Zgodnie z takim modelem skargi kasacyjnej jej rozpoznanie następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych, wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., tj. wówczas, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, bądź istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, czy też zachodzi nieważność postępowania lub gdy skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W konsekwencji tegoż w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wśród istotnych wymagań skargi kasacyjnej ustawodawca wymienił obowiązek złożenia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie. Wymóg ten wiąże się z tzw. przedsądem, polegającym m.in. na możliwości odmowy przez Sąd Najwyższy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.), a jego spełnienie powinno przybrać postać wyodrębnionego wywodu prawnego, w którym skarżący wykaże, jakie występujące w sprawie okoliczności pozwalają na uwzględnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jednocześnie uzasadnieniu, dlaczego odpowiadają one ustawowemu katalogowi przesłanek. Ustawodawca nieprzypadkowo, konstruując wymagania skargi kasacyjnej, wyodrębnił w oddzielnych przepisach art. 398⁴ k.p.c. obowiązek przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (§ 1) i obowiązek przedstawienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienia (§ 2). Chodzi zatem o dwa odrębne, kreatywne elementy skargi kasacyjnej, które spełniają określone cele i podlegają ocenie Sądu Najwyższego, na różnych etapach postępowania kasacyjnego. Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie podlegają analizie na etapie przedsądu, natomiast przytoczone podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie oceniane są dopiero po przyjęciu skargi do rozpoznania, w trakcie jej merytorycznego rozpoznawania. Oba te elementy muszą

być więc przez skarżącego wyodrębnione, oddzielnie przedstawione i uzasadnione, a dla spełnienia wymogu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. nie wystarczy odwołanie się do podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia, bo choć dla obu tych przesłanek argumenty mogą być podobne, to Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania, nie analizuje zaś podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia. Skarga kasacyjna powinna być tak zredagowana i skonstruowana, aby Sąd Najwyższy nie musiał poszukiwać w uzasadnieniu jej podstaw pozostałych elementów konstrukcyjnych skargi, ani tym bardziej się ich domyślać. Skarga kasacyjna jest wszak szczególnym środkiem zaskarżenia, realizującym przede wszystkim interes publiczny, polegający na usuwaniu rozbieżności w orzecznictwie sądów powszechnych oraz na wspomaganiu rozwoju prawa, zatem uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania powinno koncentrować się na wykazaniu, iż takie okoliczności w sprawie zachodzą (postanowienia: Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2008 r., II UK 246/07, LEX nr 449007, z dnia 10 marca 2008 r., III UK 4/08, LEX nr 459291, z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 404134 i z dnia 19 czerwca 2008 r., II UZ 18/08, LEX nr 406392).

Jeśli chodzi o oczywistą zasadność skargi kasacyjnej z uwagi na rażące uchybienia przepisom postępowania cywilnego, to skarżący we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał jedynie art. 328 § 2 k.p.c. i tylko w tym zakresie go uzasadnił. Z przytoczonych wyżej względów nie ma podstaw, aby wskazaną przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania odnosić od innych przepisów procesowych powołanych w podstawach kasacyjnych.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że art. 328 § 2 k.p.c. stosowany jest w postępowaniu apelacyjnym jedynie odpowiednio, a zatem zarzut jego naruszenia wymaga dla swej skuteczności powiązania go z art. 391 § 1 k.p.c., której to konstrukcji skarżący nie zastosował. Ponadto przepis ten może stanowić usprawiedliwioną podstawę kasacyjną w tych wyjątkowych wypadkach, gdy uzasadnienie wyroku sądu drugiej instancji zawiera tak kardynalne braki, że niemożliwe jest dokonanie oceny toku wywodu, który doprowadził do wydania orzeczenia, co uniemożliwia przeprowadzenie kontroli kasacyjnej. Tylko bowiem wówczas stwierdzone wady mogą mieć wpływ na wynik sprawy (por. np. wyrok z

dnia 9 maja 2013 r., II UK 301/12, LEX nr 1409166 i powołane w nim orzeczenia). Takiego zarzutu Sądowi drugiej instancji nie można postawić.

Stanowisko Sądu drugiej instancji dostatecznie wyjaśnia odwołanie się do poglądów wyrażonych uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 12 czerwca 2014 r., II PZP 1/14 (LEX nr 1469181, M.P.Pr. 2014 nr 10, s. 531-536), z których wynika że: 1) z tytułu podróży odbywanych przez kierowców transportu międzynarodowego w okresie do dnia 3 kwietnia 2010 r. (przed nowelizacją dokonaną ustawą z dnia 12 lutego 2010 r. o zmianie ustawy o transporcie drogowym oraz o zmianie niektórych innych ustaw; Dz.U. Nr 43, poz. 246) przysługują im należności co najmniej takie jak wynikające z powszechnie obowiązujących aktów wykonawczych wydanych na podstawie art. 77⁵ § 2 k.p., a więc zastosowanie ma § 9 obowiązującego wtedy rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 19 grudnia 2002 r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju (Dz.U. Nr 236, poz. 1991 ze zm.), według którego za nocleg przysługuje pracownikowi zwrot kosztów w wysokości stwierdzonej rachunkiem hotelowym, w granicach ustalonego na ten cel limitu określonego w załączniku do rozporządzenia (ust. 1), natomiast w razie nieprzedłożenia rachunku za nocleg, pracownikowi przysługuje ryczałt w wysokości 25% limitu (ust. 2), a także § 9 ust. 4 rozporządzenia z 2002 r., który stanowił, że zwrot kosztów noclegu - zarówno w wysokości stwierdzonej rachunkiem hotelowym, w granicach ustalonego na ten cel limitu, jak i w kwocie ryczałtu w wysokości 25% limitu przy braku rachunku - nie przysługuje pracownikowi, gdy pracodawca (lub strona zagraniczna) zapewnia pracownikowi „bezpłatny nocleg”; 2) zapewnienie przez pracodawcę pracownikowi (kierowcy wykonującemu przewozy w międzynarodowym transporcie drogowym) odpowiedniego miejsca do spania w kabinie samochodu ciężarowego, czyli wyposażenie samochodu w odpowiednie urządzenia (leżankę, klimatyzację, ogrzewanie itp.), pozwala na wykorzystanie przez kierowcę w samochodzie dobowego (dziennego) odpoczynku, przy spełnieniu warunków określonych w art. 8 ust. 8 rozporządzenia (WE) nr 561/06 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie harmonizacji niektórych przepisów socjalnych

odnoszących się do transportu drogowego oraz zmieniające rozporządzenia Rady (EWG) nr 3821/85 i (WE) 2135/98, jak również uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 3820/85 (Dz.U.U.E.L. 2006 Nr 102, s. 1); natomiast nie oznacza zapewnienia mu przez pracodawcę bezpłatnego noclegu w rozumieniu § 9 ust. 4 rozporządzenia z 2002 r. Taki stan rzeczy uprawnia pracownika do otrzymania od pracodawcy zwrotu kosztów noclegu co najmniej na warunkach i w wysokości określonych w § 9 ust. 1 lub 2 tego rozporządzenia.

Kwestia zapewnienia przez pracodawcę bezpłatnego noclegu w rozumieniu § 9 ust. 4 rozporządzenia z 2002 r. sprowadziła się zatem w zaskarżonym wyroku wyłącznie do oceny prawnej obowiązujących przepisów, a nie do oceny stanu faktycznego. Z tego względu nie miały znaczenia konkretne warunki odbywania noclegów przez powoda w kabinie samochodu, bo nie od nich, ale od wyniku interpretacji przepisów prawa zależało rozstrzygnięcie powyższej kwestii.

Istotnie Sąd drugiej instancji nie odniósł się do twierdzeń strony pozwanej, że zapewniła powodowi możliwość nocowania w oddziałach pracodawcy, m.in. na terenie Niemiec i Włoch, ale mankament ten nie może być oceniany przez pryzmat naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. Pozostawienie tej kwestii poza przedmiotem ustaleń uzasadniałoby zarzut naruszenia prawa materialnego - § 9 ust. 4 rozporządzenia z 2002 r. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, zastosowanie przepisów prawa materialnego do niedostatecznie ustalonego stanu faktycznego oznacza wadliwą subsumcję tego stanu do zawartych w nich norm prawnych, a brak stosownych ustaleń uzasadnia zarzut kasacyjny naruszenia prawa materialnego przez niewłaściwe jego zastosowanie (por. np. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 5 września 2012 r., IV CSK 76/12, LEX nr 122981; z dnia 11 marca 2003 r., V CKN 1825/00, LEX nr 784216; z dnia 10 marca 2011 r., II PK 241/10, LEX nr 817524).

Jeśli chodzi o oczywistą zasadność skargi kasacyjnej z uwagi na rażące uchybienia „zasadniczym (powyżej wskazanym)” przepisom prawa materialnego, to w tym zakresie sformułowany wniosek nie odpowiada ustawowym kryteriom. Przyjmując, że chodzi o przepisy prawa materialnego dotyczące kwalifikacji prawnej noclegów powoda w kabinie samochodu w świetle § 9 ust. 4 rozporządzenia z 2002 r., ewentualnie na gruncie prawa unijnego, to w

uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania nie przedstawiono wyводу jurydycznego, który uzasadniałaby zarzut ich oczywistego, widocznego *prima facie* naruszenia. Nie jest nim bowiem argument, że rozstrzygnięcie Sądu drugiej instancji jest rażąco niesprawiedliwe. Jeśli zaś chodzi o kontestowanie stanowiska Sądu drugiej instancji, że umożliwienie kierowcy transportu międzynarodowego noclegu w przystosowanej do tego kabinie samochodu nie stanowi zapewnienia przez pracodawcę bezpłatnego noclegu w rozumieniu § 9 ust. 4 rozporządzenia z 2002 r., to stanowisko to ma oparcie wykładni prawa dokonanej przez Sąd Najwyższy w powiększonym składzie (uchwała II PZP 1/14). Dlatego też nie można uznać, że Sąd drugiej instancji dopuścił się oczywistego naruszenia prawa materialnego.

Skarżąca nie zdołała zatem wykazać, że zachodzi potrzeba rozpoznania jej skargi przez Sąd Najwyższy, wobec czego z mocy art. 398⁹ k.p.c. należało postanowić jak w sentencji.